

PRESSEMEDDELELSE NR. 2/23

Luxembourg den 12. januar 2023

Domstolens dom i de forenede sager C-702/20 | DOBELES HES og C-17/21 | GM

Selve indførelsen af statsstøtte kan ikke udspringe af en retsafgørelse

Den 5. maj 2005 vedtog Letland en lov (der var gældende fra den 8.6.2005 til den 31.12.2014) med henblik på at ændre den gældende procedure for elproducenternes salg af overskydende produktion til en forhøjet tarif. Det fremgik af denne lov, at de producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder, som allerede havde påbegyndt deres virksomhed på dette tidspunkt, fortsat var begunstiget af de tidligere vilkår, som i det væsentlige var mere gunstige med hensyn til de udbudte priser ved salg til en forhøjet tarif. DOBELES HES SIA og GM SIA var to lettiske virksomheder, der drev vandkraftværker og producerede elektricitet fra vedvarende energikilder. Efter denne lovs ikrafttræden fortolkede tilsynsmyndigheden, som havde beføjelse til at fastsætte den gennemsnitlige tarif for afsætning af elektricitet, loven således, at den gennemsnitlige tarif for afsætning af elektricitet for disse producenter blev fastholdt til sin gældende sats pr. 7. juni 2005. Denne myndighed ajourførte følgelig ikke længere denne tarif.

Dette foranledigede de sagsøgende virksomheder til at fremsætte et erstatningskrav over for tilsynsmyndigheden for det tab, som de havde lidt som følge af fastholdelsen af tariffen. Tilsynsmyndigheden afviste kravene, men den lettiske domstol i forvaltningsretlige sager gav dem delvist medhold i deres søgsmål.

Den øverste lettiske domstol, der er forelagt en kassationsappel, har anmodet Domstolen om at fortolke artikel 107, stk. 1, TEUF, artikel 108, stk. 3, TEUF, forordningen om de minimis-støtte ¹ (statsstøtte af beskeden størrelse, som ikke skal anmeldes til Kommissionen) og forordningen om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 TEUF ².

Domstolen fastslår indledningsvis, at to alternative kriterier gør det muligt at identificere »statsmidler«, som skal stilles til rådighed, for at der foreligger »statsstøtte« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Der er enten tale om midler, som er skabt ved en afgift eller andre obligatoriske bidrag i medfør af national lovgivning, og som bestyres og fordeles i henhold til denne lovgivning, eller beløb, der til stadighed er under offentlig kontrol.

Herom bemærker Domstolen, at datoen for den fuldstændige liberalisering af elmarkedet i Letland er uden betydning for vurderingen af, om den støtte, som købet af elektricitet til en forhøjet tarif udgjorde, skal kvalificeres som statsstøtte. **Kvalificeringen som »statsstøtte« er nemlig ikke betinget af, at det relevante marked først er blevet fuldstændigt liberaliseret.**

Domstolen bemærker, at offentlig støtte, som udgør en offentlig myndigheds foranstaltninger, hvorved visse virksomheder eller visse produkter begunstiges, i retlig henseende er afgørende forskellig fra erstatning, som de

¹ Kommissionens forordning (EU) nr. 1407/2013 af 18.12.2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte (EUT 2013, L 352, s. 1).

² Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

nationale myndigheder eventuelt måtte blive pålagt at betale til private for tab, de har påført dem. Erstatning udgør således ikke statsstøtte som omhandlet i EU-retten. Med henblik på at afgøre, om beløbene svarer til »statsstøtte«, er det derimod uden betydning, om de søgsmål, som er anlagt med påstand om opnåelse heraf, kvalificeres som »erstatningssøgsmål« i medfør af national ret.

Når en national lovgivning har indført »statsstøtte«, udgør betalingen af et beløb, der som led i et søgsmål er nedlagt påstand om udbetaling af i medfør af denne lovgivning, ligeledes en sådan støtte.

Som svar på Kommissionens argumentation **fastslår Domstolen, at selve indførelsen af statsstøtte ikke skyldes en præjudiciel forelæggelse. Dette henhører nemlig under en vurdering af hensigtsmæssigheden, som det ikke tilkommer retsinstansen at foretage.**

Hvad dernæst angår EU-rettens anvendelse på de minimis-støtte bemærker Domstolen, at det er i betragtning af den samlede størrelse af de beløb, som sagsøgerne tidligere havde modtaget eller krævet i referenceperioden, at det, hvis det antages, at der er tale om statsstøtte, skal vurderes, om støtten har karakter af de minimis-støtte.

Såfremt den nationale retsinstans er forelagt en påstand om udbetaling af en ulovlig støtte, dvs. en støtte, som ikke er blevet anmeldt til Kommissionen, selv om den ikke udgør de minimis-støtte, skal den endelig forkaste en sådan påstand. Den nationale retsinstans kan imidlertid tiltræde en påstand om udbetaling af et beløb, som svarer til en ny støtte, der ikke er blevet anmeldt til Kommissionen, forudsat at de pågældende nationale myndigheder først behørigt anmelder denne støtte til denne institution, og at sidstnævnte giver eller anses for at have givet sit samtykke hertil.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen og resuméet af dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎(+352) 4303 3127

Følg Domstolen online!

